

T H E
E N C O U N T E R O F
P E N D I N G T H O U G H T S
A N D
P O R O U S B O D I E S

Céline Mathieu

A PIECE OF BLUE VELVET HANGING

Ben Cain en Jort van der Laan

27–28 oktober 2018

In residentie bijKunsthuis SYB, Beetsterzwaag, Friesland en King's College, Londen

EN

G R O U N D

“Many contemporary philosophers have pointed out that the present moment is distinguished by a prevailing condition of *groundlessness*. We cannot assume any stable ground on which to base metaphysical claims or foundational political myths. At best, we are faced with temporary, contingent, and partial attempts at grounding. But if there is no stable ground available for our social lives and philosophical aspirations, the consequence must be a permanent, or at least intermittent state of free fall for subjects and objects alike. But why don’t we notice?” – Hito Steyerl

Having read this passage only a few days before encountering the practices of Ben Cain and Jort van der Laan at the two day exhibition at Kunsthuis SYB, their works seemed to beautifully touch upon this notion of falling and partial attempts at grounding. Our conversation took off discussing the essence of a residency being a short period of time in which playful impulse and semi-accidental encounter are at the base of creating *work*. Both artists described how pieces presented in the presentation that rounds up a residency tend to not fully be grounded yet, still floating in their attempts, unsure of the relation between the unexpressed intended and the unintended expressed; what is intended and what remains of it in its presented shape.

Jort van der Laan and Ben Cain both received the opportunity to follow weekly philosophy classes at the King’s College in London. Whilst Jort attended reflections about the ethics of migration, Ben took a more broad, general philosophy course titled ‘The Search For Meaning’.

Seeing from their e-mails preceeding our Skype conversations, these classes had their effect; Jort answered in a brief, practical and hurried manner, from his phone and on the move. On the other hand, Ben’s pen formulated smart, yet somewhat wild and bewildering e-mails, paraphrasing his attentiveness for inter-relations, questioning where meaning resides.

The state of being in-between is also inherent to the experience of travel; in a free fall between two points, two states. As Olga Tokarczuk beautifully formulates in her recent book ‘Flights’: “Am I like that lost day when you fly east, and that regained night that comes from going west? (...) Fluidity, mobility, illusoriness – these are precisely the qualities that make us civilized.” Like a tread of some stretched, chewy material has laid out our itinerary for us, the experience of linear time is reinforced in the act of travel. We follow the pre-set course, I imagine indulging it at the core of our moving bodies. Today’s transitionary spaces such as airports have become independent little states accustomed to all our human needs and desires. As if they were malls, all is served; food, drinks, clothes, accessories, bestsellers up to an authentic massage.

R O A M

Traveling back and forth to Kings’ College, carrying his body from A to B — actively as passively, the vocabulary of such physical relaxation practices caught Jort van der Laan’s attention. Formulations of sense-soothing deep tissue massage salons at airports found its way into what became a Lexicon, developed in collaboration with artist and writer Charlotte Rooijackers. “I would describe the lexicon as a fleshy wavy massage menu of words and terms that all relate to porosity or the porousness of the body, to

a kind of accessibility or openness, literally: having pores as minute openings as tiny passages.

To the body in transit, which is never alone but always in contact with an environment,” says van der Laan. Surrendering to the time of travel, it also became a place of creation, whilst being on his way to the obviously appropriate philosophy module 'Ethics of Migration'.

As Jort hammered together a lexicon with fragments and phrases, collected in the fugitive realm of journey, Ben developed 'List of Roaming Titles'. They (too) play on the in-between state, and an interest in the inter-relational to be more precise, here are a handful of them to give you a sense: '(...) 'The Way You Be', 'Bare Body', 'Mutual Access', 'No You Behave and We Act', 'Old Friend', 'I'll Stay with You', (...) are set, but unsettled titles for works. You find the Roaming Title list on your left hand side as you enter SYB, on a poster. They linger and float through your mind, and thus through space as you visit the show, encountering lively objects in the maze of SYB's ground floor exhibition. More than regular encounters the pieces challenge their own degree of liveness, affecting us on an empathic level. Ben Cain's way of thinking, through objects and language, has a clear similarity in content, approach and 'mood' to Walter Benjamin wondering "Who does the lamp communicate with? The mountain? The fox?". Ben Cain plays with overlapping textual and material narratives, all infused with a sense for tangible and intelligent mystery.

The fugitive state of crossing, passing, checking, scanning, and rushing around the transitory space of the airport is brought to the fore in Jort's video piece 'Neither of Us is Powerless'. "The piece turns day into night.", says Jort. "The bright fluidity of the airport turned dark and veiled in bluish shadows, populated by ghostly figures floating in slow motion - muted in delay." In the work we follow the course of the artist's thoughts through the eye of his camera. "At SYB I have been working/editing/filming to effectively further disrupt the idea of a subject or main character in relation to a surrounding environment, the idea of being in relation to thing, instead approaching both non-hierarchically." The result is a disorienting experience, which can perfectly be compared to the accidental encounter with your own face, when using your phone, with the viewer unexpectedly pointing the wrong way. Confronted with an unfamiliar angle of your face, the experience momentarily dislocates the sidewalk, the screen and your own body. This enhanced sense of reality stems from the confusing understanding that the world lives and exists around you, also from under your chin.

The result as presented on October 28th, is an intermediate state of the work, a pinpoint between A and B, where this time, B will be his opening at Stedelijk Museum Amsterdam in the exhibition 'Freedom of Movement', that opened on 24 November and runs from 25 November until 17 March 2019.

P O R E S

"I told her, listen, Wilma, there are those logs that I like. — So we not very discretely stole half a tree." Wilma, a SYB neighbor used to work as a flower arranger. The two residents commissioned her to make a bouquet on the sliding scale between extremely artificial, cultivated and unadapted to human nature. This flower arrangement is the first thing you see when you enter the space. It functions as decoration, but with intent, Ben nicely summarises the efforts. This piece reflects the residents finding common ground, developing individual pieces but not being alone in the production of it; shared approaches to work and neighbours alike.

The title of the two day exhibition at SYB 'A Piece of Blue Velvet Hanging', brings forth a sense of material as well as the notion of suspension. Similar to a curtain, at once a divider and a backdrop for cinema or theatre. The texture of a screen and of Jort's movies, is what Ben Cain calls "Velvet-like". "It undulates." he says, "Composed of pixel-dots it is a prickly surface that is tactile and alive, as it shifts light. The skin of the film has pores."

This formulation that has been contaminating me, and even people close to me ever since encountering these young men. The notion of porousness was the first common ground for Ben and Jort's practices. Found in the body scan at airport security or in *roaming titles* that mirror our relations and (empathic) encounters with objects and people, things (bodies, objects, notions) are porous, seep-through, soaking yet airy. Playing on the theatrical make-up of the space — the way it functions almost as a labyrinth— invites for such strengthened experience of encountering bodies and things. Objects and subjects playfully swopping jackets around every corner. Through bodies, phrases and objects in space, this playful and I have to say delightful show reflects on an encounter with the unforeseen. The *it's*

around-the-corner, the you-just-passed-it, the it-is-suspended-here, the durational/performative, the philosophical, the residency.

SEEING IT

I go downstairs the rain and cars outside
Flower sticks and fuels (can't read that note?)

fluid colour odd sexual somehow
balloons of breath

The porous blue pierced, double pierced
thin layer cover

The video a carpet unrolled an institution
the camera kneels to show me the carpet's composition
another poster calls, light
the chairs arranged for viewing
the video shows a hand a foot a touch
texture pressure blue

The blue light seeps through the next wall and I see the poster now
snippets, pieces, shapes of travel lines of movement

falling away
the feeling of altered existence
as you have your camera on all of a sudden

moving blocks, shifting letters add to the "objectifying"
sharing speed

fluid graphic design

in the back hanging tissue, objects pending
counterweight

layered piercing light

trapeze, play

cement dots, inter-connection between overlapping dots
and earlier works in the show

a point a stand

a figure. a domino game

The lamb from the DIY shop staring at you,
as you turn around the corner

A calming gradient curtain roll

Playful dressing (comic sense comic sans)

The flower bent

the log. you feel the effort
overflowing plastic in a box

a labyrinth of elements

Jort walks along I am trying to orientate
suddenly pending a log, an intermediate

moment prolonged Jort again

I hold my breath

the light flickers

the suspension is total

the filmic assumption

Become more of a body

— I can't hear you anymore

(Skype connection lost)

NL

GROUND

‘Veel hedendaagse filosofen hebben aangewezen dat het ‘nu’ zich onderscheidt door een overheersende toestand van grondeloosheid (*groundlessness*). We kunnen niet uitgaan van een stabiele grond waar metafysische beweringen of gefundeerde politieke mythes op gebaseerd kunnen worden. Hoogstens worden we geconfronteerd met tijdelijke, partiële pogingen om te aarden. Maar als er geen stabiele ondergrond bestaat voor onze sociale levens en onze filosofische aspiraties, dan moet het gevolg een permanente of op zijn minst onderbroken staat van vrije val zijn, zowel voor objecten als voor subjecten. Waarom valt ons dat dan niet op?’¹ – Hito Steyerl

Het werk van Jort van der Laan en Ben Cain werd opgesteld als een twee dagen durende tentoonstelling bij Kunsthuis SYB en deed dit fragment van Hito Steyerl weer bovendrijven. Diezelfde noties van vallen en partiële pogingen tot aarden, die zij aankaart, lijken het *apeiron* van de tentoonstelling. Het werkproces zoekt gelijkaardige suspensie op: de kunstenaars spreken over de residentie als een korte periode waarin werk ontstaat uit speelsheid, impulsen en bijna-toevallige ontmoetingen. Het resultaat zweeft voor hen in de poging, nog niet volledig zijn gewicht gevonden, onzeker over de relatie tussen vorm en intentie.² Of zoals Duchamp het raak verwoordde: tussen *the unintended expressed* en *the unexpressed intended*.

Jort van der Laan en Ben Cain kregen beiden de kans om wekelijks filosofielessen te volgen op het Kings’ College in Londen. Terwijl Van der Laan reflecties over migratie ethiek bijwoonde, koos Cain voor een meer algemene filosofiemodule, *The Search For Meaning*.³ Aan ons mailverkeer te zien hadden de lessen hun effect: van der Laan antwoordde in korte, praktische, gehaaste berichten, onderweg, van op zijn telefoon. Cain daarentegen schreef intelligente maar wilde en verwilderde e-mails die zijn aandacht voor het inter-relationale en betekenisvorming parafraseerden.

Die staat van ‘tussen-zijn’ is ook inherent aan een reiservaring: in vrije val zijn tussen twee punten, twee toestanden.⁴ Olga Tokarczuk omschrijft het mooi in haar meest recente boek *Flights*: ‘Ben ik zoals de dag verloren als je naar het oosten vliegt, of de herwonnen dag als je naar het westen vliegt?’ Iets verder in het essay schrijft ze: ‘Vloeibaarheid, mobiliteit en illusie— dat zijn precies de eigenschappen die ons beschaafd maken.’ Ik beeld mij de reis in als een weg die voor ons uitstrekt als een taaie, rekbare baan die we volgen tot ze is ‘opgebruikt’. Volledig in lijn met de lineaire tijdservaring die het reizen benadrukt, volgen we een vooraf bepaald traject, dat we opnemen met de beweging van ons lichaam. In die transitie, is er aan alles gedacht: eten, drinken, kleding, accessoires, best-sellers of authentieke *deep-tissue* massages.

ROAM

Terwijl hij zijn lichaam van A naar B droeg — actief en passief onderweg naar King’s College — trok de woordenschat van salons onderweg naar de gate, de aandacht van Jort van der Laan. Het jargon van de geoliede ontspanning vond zijn weg naar een lexicon, ontwikkeld in samenwerking met kunstenaar en schrijver Charlotte Rooijackers. “Ik zou het lexicon omschrijven als een *fleshy wavy* massage menu van woorden en termen die verband houden met porositeit of de porositeit van het lichaam, met een letterlijke openheid: poriën als minitieuze openingen en tunneltjes.⁵ Het lichaam in transit, is nooit alleen; het is altijd in contact met een omgeving.”, zegt van der Laan. Door zich over te leveren aan de reistijd, ontstond plots een vacuüm voor werktijd op weg naar zijn module *Ethics of Migration*.⁶

Terwijl Van der Laan zijn lexicon samenstelde met fragmenten in het ruim van de reis, werkte Ben Cain aan *List of Roaming Titles*. Met een nadruk op inter-relatie, bestaat het werk uit een lijst vaste, maar niet vastgepinde titels voor andere werken. ‘(...), *The Way You Be, Bare Body, Mutual Access, No You Behave and We Act, Old Friend, I’ll Stay With You, (...)*’. De volledige lijst vind je links bij het binnenkomen in SYB, op een poster die notities van beide kunstenaars verzamelt. De titels blijven in je hoofd hangen terwijl je objecten tegenkomt in het doolhof van Kunsthuis SYB’s begane grond. De objecten overstijgen zichzelf en raken ons op een empathisch niveau. Ben Cain’s manier van denken in taal en in objecten, doet denken aan Walter Benjamin die zich afvraagt ‘Met wie communiceert de lamp? De berg? De vos?’⁷

De vlucht van lopen, rakelings kruisen en scannen in de luchthaven speelt in de video van van der Laan *Neither of Us is Powerless*. “De heldere vloeibaarheid van de luchthaven wordt donker en gehuld in blauwachtige schaduwen, bewoond door geestachtige figuren die in slow motion ronddwalen.”, zegt Jort. We volgen zijn gedachtegang door het oog van zijn camera. “Bij SYB heb ik gewerkt/ge-edit/gefilmd om het idee van een subject of een hoofdpersonage in relatie tot zijn omgeving te onderbreken.” Het resultaat is een desoriënterende ervaring die best kan worden vergeleken met de onverwachte confrontatie met je eigen gezicht op je telefoon, wanneer de camera plots de verkeerde kant op kijkt. Die ongewone hoek maakt dat je tijdelijk loskomt van de stoep, je telefoon en de fysieke ervaring van je lichaam. De notie van werkelijkheid wordt plots versterkt door het besef dat de wereld ook bestaat van onder je kin.

Het resultaat zoals getoond op 28 oktober, is een tussenstaat voor het werk, een speld tussen A en B, waar in dit geval de B, zijn opening van de tentoonstelling *Freedom of Movement* bij Stedelijk Museum Amsterdam, die opende op 24 november en loopt van 25 November tot 17 maart 2019.

P O R E S

“Ik zei, *Listen, Wilma, there are those logs that I like*. — Dus hebben we weinig discreet een halve boom gestolen.” Wilma, buurvrouw van Kunsthuis SYB, was vroeger bloemschikker. De twee residenten gaven haar de opdracht een boeket te maken dat schuift op de schaal tussen artificieel en onveranderd. Het boeket verwelkomt de bezoeker bij het binnenkomen. Ben Cain noemt het “decoratie, maar dan met intentie”. Het werk vat —met lichtroze ballonnen onderin de glazen vaas en de bloemen en stengels wild schietend— samen hoe de residenten een gemene deler zochten terwijl ze individueel werk ontwikkelden, maar zonder alleen te zijn in de productie ervan. Ze woonden samen in hun gedeelde relatie tot hun werk, maar net zo goed tot de buurvrouw/buurt en zijn bewoners.⁸

A Piece of Blue Velvet Hanging, de titel van de tweedaagse tentoonstelling bij SYB, brengt een gevoel van materialiteit, maar ook van de notie van ‘hangen’ (*being suspended*) en het idee van een gordijn als scheiding maar ook als achtergrond voor cinema of theater. De textuur van een scherm, van van der Laans film zelfs, is wat Cain satijnachtig noemt: “Het vloeit, het is gemaakt uit pixelpunten, een stekelig oppervlak dat tactiel en levend is dankzij dat lichtspel. De huid van de film heeft poriën.”

Een formulering die mij sinds de eerste ontmoeting met deze kunstenaars heeft besmet. Het idee van porositeit was de eerste *common ground* voor hun praktijken, in de body scan bij de *security* controle van de luchthaven, of de massages die je voorbijloopt op weg naar je gate; of in de *roaming* titels, relaties en (empathische) ontmoetingen met objecten en met mensen. De ‘theatrale opzet’ van de ruimte, zoals Cain die noemt, en hoe die bijna als een labyrint werkt, versterkt die ervaring van ontmoeting met lichamen, objecten en dingen in de ruimte. Objecten en subjecten lijken speels van jas te wisselen achter elke hoek, waardoor de tentoonstelling inwerkt op de ontmoeting met het onvoorziene. De het-is-om-de-hoek, het je-bent-er-net-voorbij, het het-is-hier-opgehangen, het performatieve, de residentie.

S E E I N G I T

Ik ga naar beneden de regen en auto's buiten
Bloemen stengels en brandstof (*onleesbaar geschreven notitie?*)
vloeibare kleur vreemd seksueel
ballonnen van adem
Het poreuze blauw geperforeerd, dubbel geperforeerd
dunne laag cover
De video een tapijt ontrolt een instituut
de camera knielt om mij de compositie van het tapijt te tonen
nog een poster roept, licht
de stoelen gearrangeerd voor het kijken
de video toont een hand een voet een aanraking
textuur druk blauw
Het blauwe licht sijpelt door op de volgende muur ik zie een poster nu
snippers, stukken en vormen van reis lijnen van beweging
wegvallen
het gevoel van een veranderd bestaan

als je plots je camera op hebt staan
bewegende blokken, verschoven letters voegen toe aan de “objectivering”
gedeelde snelheid
vloeibaar grafisch ontwerp
achterin opgehangen stof, pending objecten
tegengewicht
gelaagd geperforeerd licht
trapeze, spel
cement en stippen, inter-relatie/interconnection tussen overlappende stippen en eerder werken in de
tentoonstelling
een punt een staander
een figuur een dominospel

Het lam van de DIY-shop dat je aanstaart
als je de hoek omgaat
een rustgevend *gradient* rolgordijn

Speels aangekleed (comic sense comic sans)

De bloem gebogen
De boomstronk, je voelt de moeite
overlopende plastic in een doos
een labyrint van elementen
Jort wandelt mee ik probeer te oriënteren
plots hangt een stronk, een *intermediate*
moment verlengd Jort weer
ik hou mijn adem in
het licht flikkert
de suspensie is totaal
de filmische veronderstelling

– Ik kan je niet meer horen

(Skypeverbinding verbroken)

Voetnoten / Footnotes

1. Hito Steyerl, ‘The Wretched of the Screen’, e-flux journal of kan je ook lezen online via ‘In Free Fall: A Thought Experiment on Vertical Perspective’ / Hito Steyerl, ‘The Wretched of the Screen’, e-flux journal or also to be read online ‘In Free Fall: A Thought Experiment on Vertical Perspective’ <https://www.e-flux.com/journal/24/67860/in-free-fall-a-thought-experiment-on-vertical-perspective>

2. In 1957 gaf Marcel Duchamp zijn bekende, acht minuten lange lezing ‘The Creative Act’. Hij sprak over de kunst coëfficiënt, die hij definieerde als “een aritmische relatie tussen het onuitgedrukte maar bedoelde en het onbedoelde maar uitgedrukte”, wat opnieuw in het Engels begrijpbaarder ‘the unintended expressed’ en ‘the unexpressed intended’ wordt. / In 1957, Marcel Duchamp gave his famous, eight minute long lecture titled, ‘The Creative Act’. He mentioned in it the coefficient of art, which he defined as “an arithmetical relation between the unexpressed but intended and the unintentionally expressed.”

3. Deze module werd gedoceerd door Christopher Hamilton / The lecturer of his module was Christopher Hamilton.

4. “ook”: zoals werken in een residentie en vallen/ deels aarden / cfr. working in a residency and falling/partially grounding

5. Het lexicon werd geschreven in samenwerking met kunstenaar en schrijver Charlotte Rooijackers. De poster werd ontworpen door vormgever Johanna Ehde. / The lexicon has been written in collaboration with artist and writer Charlotte Rooijackers. The poster was created with graphic designer Johanna Ehde.

6. De module gaf een breed overzicht van sleutel debatten in migratie ethiek binnen hedendaagse politieke filosofie en werd gedoceerd door Dr. Sarah Fine in het kader van ‘Topics in Political Philosophy’. / The module offered a wide-ranging overview of key debates about the ethics of migration in contemporary political philosophy, and was taught by Dr. Sarah Fine as part of ‘Topics in Political Philosophy’.

7. Hito Steyerl opent haar tekst 'The Language of Things' met het citaat van Walter Benjamin "hij begon reeds in 1916 met deze redelijk vreemde vragen in zijn tekst 'On Language as Such and on the Language of Man'." / Hito Steyerl opens her text 'The Language of Things' with this quote by Walter Benjamin saying "he started asking those quite bizarre questions already in 1916 in a text called: 'On Language as Such and on the Language of Man'."

8. Hier past de quote van Bojana Kunst die Ben Cain me stuurde: "Today it is so difficult to think about collaboration as a transformative process because there is a certain excess of collaboration in our daily lives..." (Vertaald: Vandaag is het moeilijk om na te denken over samenwerking als een transformatief proces, aangezien er een soort overdaad aan samenwerking is in ons dagelijks leven...") / Here, a quote by Bojana Kunst that Ben sent me may apply: "Today it is so difficult to think about collaboration as a transformative process because there is a certain excess of collaboration in our daily lives..."

Céline Mathieu is een Belgische kunstenaar, schrijver en performer. Céline schreef deze tekst in het kader van het schrijversprogramma van Kunsthuis SYB.